

[Henry Christensen.]

venstre så gerne som nogen have ført en politik, der kan hjælpe til at bringe renten ned, men vi må sige, at en ansvarlig regering i øjeblikket nødvendigvis må betragte hensynet til at bringe underskuddet på den danske betalingsbalance ned som et af de væsentligste formål for den økonomiske politik. Her mener vi at regeringen anlægger en letsindig vurdering.

Med hensyn til spørgsmålet om rentens nedbringelse vil jeg gerne sige, at her er det middel, der fremfor noget må bringes i anvendelse, de veje, der kan føre til privat opsparing. Forhandlingerne os imellem viste jo desværre, at regeringen havde liden tiltro til denne vej; vi andre har stor tiltro til denne vej. Her ligger igen en af forskellene mellem socialdemokratisk opfattelse og den opfattelse, vi i venstre anlægger på disse områder.

Medens vi nu er ved kasseoverskudsdiskussionen, vil det være rimeligt at gøre et par bemærkninger til det, det ærede medlem hr. Westerby sagde her i eftermiddag. Det ærede medlem hr. Westerby gav udtryk for, at det for ham var afgørende at kunne følge sin overbevisning i forlængelse af den linje, han gennem adskillige år havde lagt sig på. Jeg tror, det for os alle er afgørende at kunne følge vor overbevisning. Det ærede medlem ved, at det af venstre ganske klart er blevet ham tilkendegivet, at han havde fuld frihed til at følge sin overbevisning. Men hvad er det for en overbevisning om den økonomiske politik, der ikke i den givne situation deles af den øvrige gruppe? Er det spørgsmålet om kasseoverskuddets størrelse? Hvad er det for et grundlag, det ærede medlem anfører? Er sandheden ikke den, at der i den aktuelle vurdering intet er anført af det ærede medlem, der adskiller sig fra den vurdering, som venstre lagde til grund?

Det, som ender med at blive forskellen, er det, som det ærede medlem også selv anfører: at han af nogle samtaler med regeringsmedlemmer havde fået det indtryk, at der nu i regeringen var vilje til at føre en økonomisk politik, der kunne sanere landet. Vel, det er noget andet. Det er udtryk for, at det ærede medlem nu har tillid til den socialdemokratiske regering, i modsætning til, at han øjensynlig ikke har

tillid til venstre og venstre ikke har tillid til den socialdemokratiske regering. Men må jeg have lov til at spørge: adskiller det, som det ærede medlem anfører som den linje, han har stået på, det grundlag, hvorpå det ærede medlem er valgt, sig fra det øvrige venstre? Jeg tror ikke, det er gået op for nogen af det ærede medlems vælgere ved det valg, der fandt sted for nu godt et halvt års tid siden.

Derfor vil jeg gerne have lov til her at slå fast, at det ærede medlem ikke skaber en rigtig opfattelse over for befolkningen ved fremhævelse af en aktuel, sagligt forskellig økonomisk vurdering af den økonomiske politik, der skulle føres. Der er derimod en forskellighed i vurderingen af spørgsmålet om socialdemokratisk regering her i landet eller ej. Og det, som er det mest forbløffende, er, at det ærede medlem hr. Westerby og det ærede medlem hr. Diderichsen har deltaget i forhandlinger med den socialdemokratiske regering om at indtræde som ministre i denne regering. Det ærede medlem siger her, at han ikke har ønsket sig nogen ministerpost. Det ærede medlem hr. Diderichsen er i dag interviewet i Ekstrabladet under overskriften — jeg beder om tilladelse til at citere — „Vi bar os klodset ad“. Det ærede medlem siger på spørgsmålet om ministerposter:

„— Hvorfor sagde De nej til at blive minister?

— Der er adskillige grunde. En af dem er, at jeg ikke vil være medlem af en regering, der ønsker at udlevere de islandske håndskrifter.“

Det er altså den afgørende grund for det ærede medlem til ikke at indtræde i den socialdemokratiske regering.

Så bliver der spurgt videre:

„— Var det indenrigsministeriet, Niels Westerby fik tilbudt?

— Det var det vistnok.

— Ville HAN gerne ha' været minister?

— Jeg tror, han var inde på tanken at tage dette skridt med.“

Jeg skal ikke lægge skjul på, at dette naturligvis af os andre i venstres gruppe måtte blive vurderet som det helt afgørende. Dette har jo ikke noget med spørgsmålet om stillingtagen til enkeltstager at gøre; dette har noget med spørgsmålet om selve det afgørende politiske grundlag at